

Sygn. akt VII U 1303/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 lutego 2017 r. w Warszawie

sprawy A. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania A. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 12 sierpnia 2015 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 sierpnia 2015 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w L. odmówił ubezpieczonej A. D. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (decyzja z dnia 12 sierpnia 2016 r., znak: (...), k. 481, tom IV a.r.).

W odwołaniu z dnia 19 sierpnia 2015 r., **A. D.** wskazała, że nie zgadza się z oceną jej stanu zdrowia, dokonaną przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS. Podkreśliła, że jej stan zdrowia nie rokuje poprawy, a schorzenia na które cierpi powodują u niej częściową niezdolność do pracy. Zaznaczyła, że na skutek doznania ciężkiego urazu czaszkowo-mózgowego w wyniku wypadku z 2002 r. cierpi na organiczne zaburzenie osobowości oraz encefalopatię pourazową, na którą nie ma lekarstwa. Stwierdziła, że w związku ze swoim złym stanem zdrowia z przyczyn neurologicznych, nie może wykonywać pracy w pełnym zakresie. Podniosła, że ostatnio cierpi także na schorzenia kręgosłupa, co ogranicza sprawność fizyczną jej organizmu, która może zostać przywrócona dopiero w wyniku zastosowania leczenia rehabilitacyjnego. W konkluzji odwołania, ubezpieczona wniosła o przyznanie na jej rzecz prawa do dochodzonego świadczenia (odwołanie z dnia 19 sierpnia 2015 r. k. 2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w dniu 1 września 2015 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o odrzucenie odwołania na podstawie art. 477⁽⁹⁾ § 3⁽¹⁾ k.p.c., zaś w przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku o oddalenie odwołania od ww. decyzji na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że z treści odwołania nie wynika od jakiej decyzji odwołuje się ubezpieczona. Z treści tego pisma wynika, że ww. nie zgadza się z decyzją komisji lekarskich ZUS oraz, że nie zgadza się z orzeczeniem komisji lekarskich ZUS z dnia 8 lipca 2015 r. i 3 sierpnia 2015 r. Wobec powyższego, w ocenie organu rentowego,

zastosowanie powinien znaleźć art. 199 § 1 pkt. 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd odrzuci pozew, jeżeli droga sądowa jest niedopuszczalna. W dalszej kolejności organ rentowy wskazał, że w razie nieuwzględnienia przez Sąd powyższego wniosku, domaga się oddalenia odwołania od decyzji z dnia 12 sierpnia 2015 r., znak: (...) na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. W tym względzie, organ rentowy podkreślił, że ubezpieczona została w toku postępowania skierowana na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 3 sierpnia 2015 r. nie stwierdziła u niej niezdolności do pracy. Z kolei w myśl art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Na tej podstawie decyzją z dnia 12 sierpnia 2015 r., znak: (...), organ rentowy odmówił wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 1 września 2015 r. k. 9 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 1 marca 2016 r. ubezpieczona sprecyzowała, że odwołuje się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 12 sierpnia 2015 r., znak: (...)

(...) (pismo procesowe z dnia 1 marca 2016 r. k. 39-40 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. D., urodzona w dniu (...), uprawniona była od 2005 r. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Ostatnio ww. świadczenie zostało przyznane na jej rzecz wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa -Praga w Warszawie do dnia 30 czerwca 2012 r. (decyzja z dnia 28 grudnia 2011 r., znak: (...) k. 263, tom IV a.r.).

W dniu 30 marca 2012 r. ubezpieczona złożyła do organu rentowego wnioski o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W związku z zainicjowaniem postępowania administracyjnego przed ZUS ubezpieczona została skierowana na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który po jego przeprowadzeniu wydał w dniu 18 maja 2012 r. orzeczenie stwierdzające, że A. D. nie jest niezdolna do pracy. W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy decyzją z dnia 5 czerwca 2012 r. odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W związku ze złożeniem sprzeciwu od orzeczenia Lekarza orzecznika ZUS, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującej się, wydała w dniu 2 lipca 2012 r. orzeczenie, również stwierdzające, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (wniosek z dnia 30 marca 2012 r. k. 293, orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 18 maja 2012 r. k. 297, decyzja z dnia 5 czerwca 2012 r. k. 299, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 2 lipca 2012 r. k. 313, tom IV a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał, w dniu 5 lipca 2012 r., decyzję znak: (...), odmawiającą ubezpieczonej prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczona nie spełnia przesłanek wynikających z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a mianowicie nie jest niezdolna do pracy. Od powyższej decyzji A. D. wniosła odwołanie do tut. Sądu (decyzja z dnia 5 lipca 2012 r. k. 315, tom IV a.r.).

Wyrokiem z dnia 16 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał A. D. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. Jednocześnie w pkt. 2 wyroku Sąd ustalił, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie okoliczności niezbędnych do wydania decyzji przyznającej świadczenie (wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 16 lipca 2014 r. k. 387-403, tom IV a.r.).

W wykonaniu powyższego wyroku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., decyzją z dnia 26 sierpnia 2014 r., znak: (...) przyznał A. D. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres do dnia 30 czerwca 2015 r. (decyzja z dnia 26 sierpnia 2014 r., znak: (...) k. 419-420 tom IV a.r.).

Z uwagi na zbliżający się upływ terminu, na jaki zostało przyznane odwołującej ww. świadczenie, w dniu 2 czerwca 2015 r. ubezpieczona złożyła w organie rentowym wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (wniosek z dnia 2 czerwca 2015 r. k. 461, tom IV a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołująca została skierowana na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 8 lipca 2015 r. stwierdził, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Na skutek wniesienia sprzeciwu od powyższego orzeczenia, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 3 sierpnia 2015 r. potwierdziła ustalenia dokonane przez Lekarza Orzecznika ZUS, wskazując, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 8 lipca 2015 r. k. 475, sprzeciw k. 477, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 3 sierpnia 2015 r. k. 479-480, tom IV a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie, organ rentowy w dniu 12 sierpnia 2015 r. wydał decyzję (znak: (...)), mocą, której odmówił ubezpieczonej A. D. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji ww. organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Uzasadniając swe stanowisko, organ rentowy wskazał, że ubezpieczona została w toku postępowania skierowana na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 3 sierpnia 2015 r. nie stwierdziła u niej niezdolności do pracy (decyzja z dnia 12 sierpnia 2015 r., znak: (...), k. 481, tom IV a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, A. D. złożyła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 19 sierpnia 2015 r. k. 2-3 a.s.).

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii, onkologii, laryngologii, okulistyki i psychiatrii celem ustalenia, czy odwołująca się jest zdolna, czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, a także jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawa lub pogorszenie), to na czym ona polegała (postanowienie z dnia 3 marca 2016 r. k. 59 a.s.).

W opinii z dnia 4 kwietnia 2016 r. biegły sądowy z zakresu okulistyki dr n. med. R. S. stwierdził, że stan narządu wzroku wnioskodawczyni jest dość dobry. Biegły wskazał, że u odwołującej występuje prawidłowa ostrość widzenia do bliży w obu oczach, a z odchylen od stanu prawidłowego występuje jedynie węższa szpara powiekowa w oku prawym, a także niesymetryczność ustawienia gałek ocznych. Biegły podkreślił, że zmiany jakie istnieją u odwołującej z punktu widzenia okulistycznego w postaci dwojenia obrazów, które utrzymuje się tylko przy skrajnych ruchach oczu, w znacznym stopniu cofnęły się, a nadto są one następstwem uszkodzeń neurologicznych w obrębie centralnego układu nerwowego i nie wynikają ze zmian okulistycznych. Stwierdzana mała wada wzroku, wymagająca używania korekcji okularowej nie ma natomiast związku z przebyłym wypadkiem i nie wynika z uszkodzenia narządu wzroku. Na tej podstawie biegły stwierdził, że wnioskodawczyni nie jest osobą niezdolną do wykonywania pracy z przyczyn okulistycznych. Może pracować w każdym zawodzie i na każdym stanowisku, gdzie jest możliwość stosowania korekcji okularowej oraz nie jest wymagane bardzo dobre pole widzenia (opinia biegłego sądowego z zakresu okulistyki dr n. med. R. S. z dnia 4 kwietnia 2016 r. k. 89 a.s.).

W opinii z dnia 12 czerwca 2016 r. biegły sądowy z zakresu onkologii klinicznej J. B. wskazał, że zaobserwowane u odwołującej zmiany w centralnym układzie nerwowym są stabilne, a stan ogólny chorej jest zadowalający. Stwierdził, że stan psychiczny badanej jest dobry, a w spoczynku chora jest wydolna krążeniowo i oddechowo. Nie stwierdził przy tym występowania cech wyniszczenia lub odwodnienia, wskazując, że w badaniu przedmiotowym i podmiotowym nie występuje złośliwy proces onkologiczny. Biegły zaznaczył, że ze względu na zgłaszane dolegliwości i objawy chorobowe wskazana jest dalsza obserwacja i diagnostyka specjalistyczna jak dotychczas. W konkluzji opinii biegły podał, że onkologicznie u odwołującej nie występują przeciwwskazania do zatrudnienia (opinia biegłego sądowego z zakresu onkologii klinicznej J. B. z dnia 12 czerwca 2016 r. k. 111 a.s.).

W opinii z dnia 2 sierpnia 2016 r. biegła sądowa z zakresu neurologii dr B. A. nie stwierdziła u odwołującej niedowładów, ataksji, a także istotnych odchyłeń od normy. Nie stwierdziła także cech ogniskowego uszkodzenia centralnego układu nerwowego. Biegła wskazała, że badana prezentowała logiczny kontakt, prawidłową orientację auto i allopsychiczną. Nie stwierdziła istotnych objawów ubytkowych ani objawów korzeniowych, jak również cech objawów zespołu piramidowego, mózdkowego i objawów patologicznych. W ocenie biegłej nie stwierdza się podstaw do uznania częściowej, czy też całkowitej niezdolności do pracy ze względu na stan neurologiczny zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi. Zdaniem biegłej zastosowane leczenie i rehabilitacja pozwoliły na uzyskanie poprawy stanu neurologicznego badanej, która w tym zakresie może wymagać okresowej kontroli neurologicznej i leczenia, ale obecnie brak jest podstaw do stwierdzenia niezdolności do pracy (opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii dr B. A. z dnia 2 sierpnia 2016 r. k. 133-134 a.s.).

W opinii z dnia 21 września 2016 r., biegła sądowa z zakresu psychiatrii M. P. wskazała, że wnioskodawczyni miała przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. Częściowa niezdolność do pracy spowodowana była m.in. stanem psychicznym, tj. organicznymi zaburzeniami osobowości, które rozwinęły się na skutek ciężkiego urazu czaszkowo-mózgowego doznanego w grudniu 2002 r. Biegła zaznaczyła, że w dniu 22 kwietnia 2013 r. badała wnioskodawczynię i wówczas stwierdziła u niej wyraźne zaburzenia charakterologiczne i łagodne zaburzenia poznawcze, potwierdzone badaniem psychologicznym. Biegła podkreśliła, że od tego czasu nastąpiła poprawa stanu psychicznego odwołującej, badanie psychologiczne nie ujawniło bowiem istotnych deficytów poznawczych, sprawność intelektualna mieści się w normie, nie występują także zaburzenia emocjonalne istotnie ograniczające zdolność do pracy. Na tej podstawie biegła uznała, że po czerwcu 2015 r. nie ma podstaw do uznania wnioskodawczyni za co najmniej częściowo niezdolną do pracy (opinia biegłej sądowej z zakresu psychiatrii M. P. z dnia 21 września 2016 r. k. 145 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 28 października 2016 r. odwołująca zgłosiła zastrzeżenia do opinii biegłych sądowych neurologa i psychiatrii, wnosząc o wykonanie przez nich opinii uzupełniających (pismo procesowe z dnia 28 października 2016 r. k. 158-160 a.s.).

W opinii z dnia 27 listopada 2016 r. biegła sądowa z zakresu laryngologii dr n. med. E. J. rozpoznała u odwołującej skrzywienie przegrody nosa, zaburzenia węchu oraz stan po nacięciu ropni okołomogdalkowych dwukrotnie w przebiegu przebytych angin w 2004 i w 2006 r. Biegła wyjaśniła, że stopień naruszenia sprawności organizmu spowodowany schorzeniami laryngologicznymi nie powodują upośledzenia funkcji organizmu w stopniu upoważniającym do ustalenia u odwołującej niezdolności do pracy z tego tytułu. W konkluzji biegła stwierdziła, że wnioskodawczyni z przyczyn laryngologicznych jest zdolna do pracy (opinia biegłej sądowej z zakresu laryngologii dr n. med. E. J. z dnia 27 listopada 2016 r. k. 189-192 a.s.).

Na rozprawie w dniu 6 lutego strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska procesowe. Jednocześnie Sąd postanowił oddalić wniosek odwołującej o wydanie uzupełniających opinii przez biegłych neurologa i psychiatrę (protokół rozprawy z dnia 6 lutego 2017 r. k. 222-224 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującej. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu okulistyki dr n. med. R. S. (k. 89 a.s.), z zakresu onkologii klinicznej J. B. (k. 111 a.s.), z zakresu neurologii dr B. A. (k. 133-134 a.s.), z zakresu psychiatrii M. P. (k. 144-145 a.s.) i z zakresu laryngologii dr n. med. E. J. (k. 189-192 a.s.) celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującej. W ocenie Sądu Okręgowego wnioski zawarte w sporządzonych przez biegłych opiniach należy podzielić w całości. Opinie te zostały bowiem wydane

po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującej i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonej. Opinie biegłych specjalistów są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia odwołującej. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Podkreślenia wymaga również, że biegli sądowi opiniujący w niniejszej sprawie w należyty sposób wyjaśnili przedstawione przez Sąd zagadnienia, wskazali na czym oparli swe tezy i co stanowiło ich podstawę. Samo niezadowolenie strony odwołującej z treści opinii biegłych, nie powoduje konieczności powoływania kolejnego biegłego czy też kolejnych biegłych, bądź dopuszczania dowodu z opinii uzupełniających. Z tych też względów, Sąd Okręgowy oddalił wniosek odwołującej o wydanie uzupełniających opinii przez biegłych neurologa i psychiatrę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. D. od decyzji organu rentowego z dnia 12 sierpnia 2015 r., znak: (...) nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.

Art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 roku, II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczoną A. D. odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa, albowiem odpowiada rzeczywistemu stanowi rzeczy. W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił wszystkie opinie wydane przez biegłych i uznał je za wyczerpujące, poddające wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonej w odniesieniu do jej możliwości zawodowych. Wnioski zawarte w przedmiotowych opiniach nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego

prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadają schorzeniom ubezpieczonej. Opinie wydali po zapoznaniu się ze wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczoną. W ocenie Sądu biegli rzeczowo uzasadnili swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawczynie schorzeń i ich wpływu na jej zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z opinii biegłych sądowych z zakresu okulistyki dr n. med. R. S., z zakresu onkologii klinicznej J. B., z zakresu neurologii dr B. A., z zakresu psychiatrii M. P. i z zakresu laryngologii dr n. med. E. J. wynika, że występujące u A. D. schorzenia, będące następstwem zdarzenia z 2002 r. nie stanowią przeciwwskazania do wykonywania pracy zarobkowej. W ocenie wszystkich wskazanych biegłych odwołująca jest zdolna do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Jednocześnie zdaniem Sądu oceny powyższej w niczym nie może zmienić przekonanie ubezpieczonej o złym stanie jej zdrowia. Zgodnie bowiem z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, subiektywne przekonanie strony o stopniu niezdolności do pracy ze względu na stan zdrowia nie może mieć decydującego znaczenia dla ustalenia prawa do świadczenia rentowego, albowiem miarodajny jest obiektywnie istniejący stan zdrowia, stwierdzony w toku postępowania, do której to oceny uprawnieni są biegli lekarze o specjalności odpowiadającej schorzeniom osoby badanej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1968 r., III PRN 66/68).

W tej sytuacji Sąd Okręgowy, na podstawie wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz w oparciu o obowiązujące przepisy prawa przyjął, że odwołanie wnioskodawczynie było bezzasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. podlegało oddaleniu.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)